

Втомившись в очеретину дути,
Сатир — набік — поливу — й сплигнув з вази.
Струмок бо кожному у серці визрів
Й по слуху камінцях — в суцільний дотик

Оновлення, аж ніде віддих діти.
На шиї доля попустила вузол, —
Сулії часу катафальком возить
В провалля душ, де хоботами — дати,

Що марність — осягів, поразок і наснаг,
Червоні хоботи, що вилягли на сніг,
Закинувши на мертвий обрій ноги —

В уламки сонця, скам'янілий ніготь, —
Червоні хоботи-дороговкази. Шлях —
І вази дно, де хоботи пройшли.